

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI TƯ

XÓT SƯ THÁI HÀO KIỆT KHỐC RÒNG

Ngày trước khi Lệnh Hồ Xung ở Cô Sơn Mai trang đã từng nghe chính miệng Nhâm Ngã Hành bảo chàng sau khi luyện Hấp tinh đại pháp rồi tất có mối hậu họa rất lớn. Lão còn bảo chàng có chịu quy đầu ma giáo mới đem pháp hóa giải truyền cho chàng. Bây giờ chàng nghe lão già nói vậy càng tin là sự thực chứ không phải chuyện sai ngoa.

Lòng bàn tay lại một phen toát mồ hôi lạnh ngắt, chàng đáp:

- Tiên bối đã có lòng chỉ giáo, văn bối quyết chẳng khi nào dám quên. Văn bối cũng hiểu đó là một phép thuật bất chính, nên quyết tâm không dùng nó để hại người. Khốn nỗi trong mình đã có tà thuật này muốn không dùng tới cũng chẳng được nào.

Lão già lại nói:

- Còn một điều mà lão phu mong muốn thiếu hiệp thực hành song lại là một việc rất khó. Có điều đã là anh hùng hào kiệt cần phải làm những việc người thường không thể làm nổi. Số là tại chùa Thiếu Lâm có một tuyệt nghệ tối cao, đó là "Dịch Cân Kinh", chắc thiếu hiệp đã từng nghe qua.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! văn bối nghe nói đó là một môn nội công vô thượng đời nay. Những vị thần tăng phái Thiếu Lâm hiện thời cũng chưa một ai được truyền thụ.

Lão già kia nói:

- Chuyến này thiếu hiệp dẫn quân hào đến chùa Thiếu Lâm lão phu e rằng vụ này khó mà đi tới chỗ ổn thỏa được. Bất luận bên nào thắng, bên nào bại thì cả hai bên cũng đều tổn thất rất nhiều cao thủ. Thực không phải là điều hạnh phúc cho võ lâm. Tuy lão phu bất tài cũng tự nguyện đứng làm trung gian điều giải, thỉnh cầu phương trượng chùa Thiếu Lâm mở lượng từ bi, đem Dịch Cân Kinh truyền cho thiếu hiệp. Còn thiếu hiệp liệu tìm cách khôn ngoan dẫn đường cho đoàn người này giải tán đi, ngõ hầu đánh tan, một trường đại họa biến thành mây khói. ý thiếu hiệp nghĩ sao?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Thế thì tình trạng Nhâm tiểu thư bị giam giữ ở chùa Thiếu Lâm sẽ ra sao?

Lão kia đáp:

- Nhâm tiểu thư đã sát hại bốn người đệ tử phái Thiếu Lâm. Ngoài ra thị còn gây sóng gió trên giang hồ, làm hại người đời. Phương Chứng giam giữ thị vào chốn thâm u không phải để trả mối thù riêng, mà mục đích cốt yếu là vì lòng dạ từ bi mong tạo phúc cho các đồng đạo giang hồ. Thiếu hiệp là một nhân vật tư cách hơn đời lại võ công quán thế thì lo gì chẳng tìm được khuê nữ danh gia để sánh duyên cầm sắc cho xứng đôi vừa lứa? Hà tất thiếu hiệp phải quyền luyện một ả yêu nữ trong Ma giáo cho bại hoại thanh danh, hư hỏng tiền trình?

Lệnh Hồ Xung đứng phắt dậy đồng dục đáp:

- Lệnh Hồ Xung này đã mang ơn người, đương nhiên phải tìm đường báo đáp. Mỹ ý này của tiên bối, Lệnh Hồ Xung này rất tiếc là không thể tuân lệnh được.

Lão kia buông tiếng thở dài nói:

- Người thiếu niên đã bị chìm đắm xuống vực sâu nữ sắc, mắc vào cạm bẫy phẫn son thì khó bề rút chân ra được.

Lệnh Hồ Xung khom lưng nói:

- Văn bối xin cáo từ!

Lão già nói:

- Hãy khoan! Lão phu tuy ít đi lại trên núi Hoa Sơn nhưng dù sao Nhạc tiên sinh chẳng nhiều thì ít cũng nể mặt lão phu một chút. Giả tử thiếu hiệp chịu nghe lời khuyên can của lão phu, thì lão phu cùng phương trượng chùa Thiếu Lâm dám đứng ra vỗ ngực đảm bảo cho thiếu hiệp được trở về phái Hoa Sơn. Liệu thiếu hiệp có tin lời lão phu được chăng?

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói vậy không khỏi động tâm. Được về phái Hoa Sơn là một điều tâm nguyện lớn nhất của chàng. Chàng tự nghĩ:

- Lão này võ công tinh thâm như vậy mà nghe giọng lưỡi thì đúng là một bậc tiền bối lòng lấy tiếng tăm trong phái Võ Đang. Nếu lão cùng Phương Chứng phương trượng chịu đứng ra bảo đảm thì việc này tất sẽ thành tựu. Sư phụ ta trước nay bao giờ cũng ráng giữ cho tròn vẹn mối giao hảo với các bạn đồng đạo. Thiếu Lâm và Võ Đang lại là hai phái lớn nhất trong võ lâm hiện nay. Những nhân vật đầu não hai phái này đã đứng ra điều giải việc gì thì sư phụ ta nhất định phải nể mặt. Nhưng ta trở về Hoa Sơn rồi, sớm tối được cùng tiểu sư muội hợp mật, chẳng lẽ lại bỏ mặc Doanh Doanh suốt đời chịu đau khổ ở trong sơn động tối tăm lạnh lẽo ở phía sau chùa Thiếu Lâm hay sao?

Chàng nghĩ tới đây thì bầu nhiệt huyết trong lồng ngực lại sôi lên, liền đáp bằng một giọng cương quyết:

- Văn bối mà không cứu được Nhâm tiểu thư ra khỏi chùa Thiếu Lâm là uổng cả một đời người. Bất luận việc này thành hay bại, văn bối mà còn sống trở về được, nhất định sẽ lên chùa Chân Võ, núi Võ Đang đăng khấn đầu bái tạ Xung Hư đạo trưởng cùng tiên bối.

Lão già kia lại buông tiếng thở dài nói:

- Thiếu hiệp đã không lấy tính mạng làm trọng, không lấy sư môn làm trọng, không lấy cả thanh danh, tiền trình làm trọng, tự ý kiên quyết hành động chỉ vì một con yêu nữ bên Ma giáo. Sau này biết đâu lại không đem lòng phụ bạc, trở mặt gia hại thiếu hiệp. Khi đó thiếu hiệp mới hối hận, liệu còn kịp nữa chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối được Nhâm tiểu thư cứu sống, vậy sinh mạng này có phải đem ra đền đáp nàng cũng chẳng có chi đáng tiếc.

Lệnh Hồ Xung dứt lời, liền khom lưng thi lễ rồi trở gót quay về chỗ quần hào. Chàng ra lệnh:

- Chúng ta đi thôi!

Đào Thực Tiên hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Lão có tỷ kiếm với công tử, sao chưa phân thắng bại đã thôi ngay?

Nên biết cuộc tỷ kiếm vừa rồi đúng là bất phân thắng bại. Lão kia tự mình khó lòng thắng nổi Lệnh Hồ Xung liền bãi cuộc tỷ đấu. Những khách bàng quang đều không hiểu duyên cớ vì đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lão tiên bối đó võ công cực cao, nếu còn tiếp tục cuộc đấu, tại hạ khó lòng chiếm được phân thắng, chẳng đấu nữa là hơn.

Đào Thực Tiên nói:

- Sao công tử lại vụng dại thế? Cuộc đấu đã bất phân thắng bại mà tiếp tục đấu nữa, nhất định phân thắng phải về tay công tử.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Cái đó lấy chi làm chắc?

Đào Thực Tiên hỏi:

- Sao lại không chắc? Lão đã già nua, hơn tuổi công tử rất nhiều. Sức lực lão tất nhiên phải thua kém. Nếu đánh luôn, dĩ nhiên công tử phải chiếm được thượng phong.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Hắn nói mấy câu này không phải là chuyện ngang càn, thật ra cũng hơi có lý.

Chàng chưa kịp trả lời thì Đào Căn Tiên hỏi vặn:

- Sao người dám bảo tuổi càng lớn thì sức lực càng kém cỏi?

Lệnh Hồ Xung chợt tỉnh ngộ, chàng biết trong bọn Đào cốt lực tiên thì Đào Căn Tiên là anh cả còn Đào Thực Tiên vào hàng em út nên Đào Thực Tiên nói câu tuổi càng lớn, sức lực càng kém cỏi là hắn không chịu.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Nếu quả tuổi càng nhỏ khí lực càng mạnh thì đứa con nít lên ba khí lực mạnh nhất hay sao?

Đào Hoa Tiên bác ngay:

- Câu này nói sai bét rồi. Nhị ca bảo đứa con nít lên ba khí lực mạnh lắm thì chữ "nhất" đó phải sở toẹt. Đáng lý phải hỏi: Khí lực đứa con nít lên hai thì mạnh hơn đứa con nít lên ba hay sao?...

Đào Căn Tiên vặn lại:

- Người nói vậy cũng lắm: chẳng lẽ đứa con nít lên một lại mạnh hơn đứa nhỏ lên hai?

Đào Diệp Tiên xen vào:

- Vậy đứa nhỏ nằm trong bào thai chưa lọt lòng mẹ khí lực mới mạnh hơn hết.

Quần hào đi về phía Bắc, vào đến địa phận tỉnh Hà Nam thì đột nhiên lại gặp hai cánh hào sĩ từ phía đông và phía tây kéo đến tụ hội. Hai cánh này cũng có đến dư hai ngàn người. Vậy tổng số lên tới dư bốn ngàn.

Dư bốn ngàn con người đến đêm đi ngủ thì còn khá vì bất luận là ở hoang sơn giả lĩnh đâu đâu họ cũng vui đâu ngủ được. Nhưng những bữa ăn uống đối với bọn người đông đảo này mới thật là phiền. Mấy ngày liên tiếp, họ vào những quán cơm, tiệm rượu trong các thị trấn ở dọc đường ăn cho bụng nổi trôi rế, bàn ghế tan tành. Vì lẽ quần hào rượu không đủ say, cơm không đủ no là họ nổi hung, đập phá tan tành.

Lệnh Hồ Xung thấy mấy ngàn hào khách giang hồ này hung dữ ngang ngược, nhưng lại là những trang hán tử tính nết thẳng thắn, rất trọng nghĩa khí. Nếu chùa Thiếu Lâm không chịu buông tha Doanh Doanh hai bên khai diễn cuộc huyết chiến thì tình trạng thảm khốc sẽ không biết tới đâu mà lường.

Mấy ngày liền, chàng vừa đi vừa đợi hồi âm của hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật, những mong sao Phương Chứng phương trọng nể mặt hai vị mà buông tha Doanh Doanh, hầu tránh khỏi một trường kiếp nạn thảm khốc. Nhưng bấm ngón tay tính ra chỉ còn ba ngày à tới rằm tháng 12 và chỉ cách chùa Thiếu Lâm dư trăm dặm đường thủy chung vẫn không thấy tin tức của hai vị sư thái đưa về.

Chuyến này quần hào trên chốn giang hồ mở cuộc bắc công Thiếu Lâm, mở cờ gióng trống mà đi, nhất định đối phương đã nghe tiếng rồi mà vẫn không thấy động tĩnh gì, lại tựa hồ họ rất vững tâm chứ không ra chiều hoảng sợ.

Lệnh Hồ Xung bàn bạc cùng bọn Tổ Thiên Thu, Kế Vô Thi trong lòng không khỏi xao xuyến.

Đêm hôm ấy quần hào lại cắm trại tại một nơi hoang dã lộ thiên, bốn mặt đều đặt trạm canh đề phòng địch nhân thừa dịp đêm khuya đánh lén.

Gió lạnh căm căm, trời thấp lè tè, mây đen phủ kín tựa hồ sắp có một trận mưa tuyết lớn.

Quần hào tuy đều có võ công mà cũng cảm thấy lạnh buốt thấu xương. Trong vòng mấy dặm vuông, tại nơi hoang dã đã đều chất củi thành đống đốt lửa để sưởi ấm.

Quần hào là một đám ô hợp, không có quân lệnh nghiêm minh. Họ tụ họp thành từng đám mà hát xướng, mà quất tháo, chấn động cả một vùng hoang dã.

Lại có người mài dao tủy kiếm, thi quyền đấu chưởng, dút lác om sòm.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Hay hơn hết là đừng để bọn này đến chùa Thiếu Lâm vội. Ta hãy đi trước đến năn nỉ hai vị đại sư Phương Chứng và Phương Sinh nếu đón được Doanh Doanh ra là một sự may mắn vô cùng.

Nghĩ tới đây, chàng cảm thấy toàn thân nhiệt huyết nổi lên rạo rực, nhưng rồi chàng lại nghĩ:

- Nếu tăng chúng chùa Thiếu Lâm động thủ đánh một mình ta bất sống ta hoặc giết ta thì sao? Ta chết đi chẳng có chi đáng tiếc, nhưng không còn người chủ trương đại cuộc, để náo loạn cả lên. Doanh Doanh dĩ nhiên không cứu ra được và mấy ngàn

đạo hữu nóng tính không chừng sẽ mất mạng hết trên núi Thiếu Thất. Ta mà nhân lúc huyết khí nhất thời làm hư việc lớn thì còn mặt mũi nào trông thấy mọi người nữa?

Chàng liền đứng dậy nhìn ra bốn phía, thấy những đồng lửa to tướng, khói bốc ngất trời. Bên những đồng lửa đâu người lơ nhố. Chàng liền tự nhủ:

- Bọn họ không phụ Doanh Doanh thì ta cũng không thể phụ họ được.

Hai hôm sau, quần hào lên tới núi Thiếu Thất, phía ngoài chùa Thiếu Lâm. Quần hào tụ hội ở Ngũ Bá Cương ngày trước như bọn Huỳnh Bá Lưu, Lam Phụng Hoàng cũng đều đến cả. Ngoài ra còn không biết bao nhiêu là người mà Lệnh Hồ Xung chưa từng gặp mặt. Số người bữa nay lên tới ít ra là sáu bảy ngàn. Hơn ngàn cái trống đồng thời khua lên. Những tiếng "tùng tùng" nghe đến kinh thiên động địa.

Quần hào khua trống hồi lâu mà chẳng thấy một nhà sư nào đi ra.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Im trống!

Hiệu lệnh truyền xuống, tiếng trống giảm đi dần dần rồi im bật.

Lệnh Hồ Xung đề tụ chân khí, đồng dục lên tiếng:

- Văn bối là Lệnh Hồ Xung hội đồng cùng các bạn hữu giang hồ xin đến bái phỏng phương trượng chùa Thiếu Lâm. Kính xin cho vào ra mắt.

Mấy câu này chàng đã dùng nội lực đầy rẫy phát ra có thể truyền đi hàng mấy dặm. Dù Phương Chứng phương trượng có ở hậu viện chùa Thiếu Lâm cũng nghe rõ.

Nhưng trong phòng vẫn lặng yên như tờ, chẳng một chút hồi âm.

Lệnh Hồ Xung lại nói một lần nữa, vẫn không có người đáp lại.

Chàng liền nói:

- Xin Tổ huynh đưa bái thiệp lên.

Tổ Thiên Thu vâng lời bưng một hộp đã dự bị từ trước, bên trong có để danh thiệp của Lệnh Hồ Xung cùng quần hào đến trước cổng lớn. Lão khẽ gõ cổng mấy cái, lắng tai nghe vẫn yên lặng không một tiếng động. Cánh cổng chưa cài then, khẽ đẩy một cái đã mở ra được ngay.

Lão ngó vào trong thì thấy trống không chẳng có một người nào.

Lão không dám tự tiện tiến vào, quay lại nhìn Lệnh Hồ Xung để báo cáo.

Lệnh Hồ Xung tuy võ công cao cường nhưng cách xử sự kém bề lịch duyệt lại không chuyên về công việc thống lãnh quần hào. Bây giờ chàng gặp cảnh ngộ ra ngoài ý nghĩ, chàng không biết làm thế nào liền đứng thộn mặt ra.

Đào Căn Tiên nói:

- Những sư sãi trong chùa trốn hết cả rồi. Chúng ta cứ xông vào hễ gặp anh đầu trọc nào là giết.

Đào Căn Tiên hỏi vặn:

- Đại ca đã bảo sư sãi trong chùa trốn hết cả rồi thì làm gì còn có người trọc đầu nữa mà giết?

Đào Căn Tiên đáp:

- Ni cô không trọc đầu ư?

Đào Hoa Tiên xen vào:

- Đây là chùa sư nam làm gì có ni cô?

Đào Căn Tiên trở vào Du Tấn hỏi:

- Vị này đã không là hòa thượng lại chẳng phải ni cô mà cũng trọc đầu đây thì sao?

Đào Căn Tiên lại hỏi:

- Tại sao đại ca lại giết họ?

Kế Vô Thi nói:

- Chúng ta cứ tiến vào xem sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm! Xin Kế huynh, Lão huynh, Tổ huynh, Huỳnh bang chúa cùng tại hạ tiến vào xem, xin các vị truyền lệnh xuống là cho anh em thuộc hạ biết là không có hiệu lệnh của tại hạ thì đừng ai vọng động và không được buông lời vô lễ với các nhà sư chùa Thiếu Lâm, đồng thời không được làm tổn hại đến một gốc cây ngọn cỏ trên núi Thiếu Thất.

Đào Chi Tiên hỏi:

- Chẳng lẽ nhỏ một gốc cỏ cũng không được hay sao?

Lệnh Hồ Xung không lý gì đến hấn, chàng đang nóng ruột nghĩ tới Doanh Doanh không hiểu tình trạng nàng ra sao. Chàng rảo bước đi thẳng vào chùa. Bọn Kế Vô Thi theo sau.

Vào khỏi cổng sơn môn, đi tới một đường bậc đá, xuyên qua sân trước vào đến tiền điện, đoàn người lại đi thẳng vào Đại Hùng bảo điện.

Trong điện chỉ có tượng phật Như Lai rất trang nghiêm. Dưới đất bao phủ một làn bụi mỏng.

Tổ Thiên Thu nói:

- Chẳng lẽ tăng nhân trong chùa đều trốn sạch cả rồi?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tổ huynh không nên nói chữ "trốn".

Năm người bình tĩnh lại, chú ý lắng tai nghe chỉ thấy tiếng quần hào mấy ngàn người dứ dứ bên ngoài chùa. Còn trong chùa vẫn yên lặng như tờ, không một tiếng động.

Kế Vô Thi nói:

- Chúng ta nên đề phòng quần tăng chùa Thiếu Lâm đã bố trí cơ quan mai phục, nên càng xao xuyến tâm thần.

Năm người mắt để ý bốn mặt, lắng tai nghe tám phương cẩn thận từng bước tiến mãi vào trong.

Đoàn người xuyên qua hai tầng tòa viện vào tới hậu điện.

Đột nhiên Lệnh Hồ Xung và Kế Vô Thi đồng thời dừng bước, vỗ tay ra hiệu. Bọn Lão Đầu Tử đứng cả lại.

Lệnh Hồ Xung bỗng trở gian phòng góc tây bắc rồi nhẹ bước đi về phía đó. Bọn Lão Đầu Tử liền đi theo sau. Bỗng nghe trong căn phòng này có tiếng người rên rĩ rất khẽ.

Lệnh Hồ Xung rút kiếm cầm tay lại tới trước căn phòng này. Chàng giơ tay đẩy cửa rồi khẽ né mình sang một bên để đề phòng bên trong có người phóng ám khí ra chằng.

Cánh cửa kẹt mở. Trong phòng lại có tiếng rên rất khẽ.

Lệnh Hồ Xung thò đầu vào coi, bất giác giật mình kinh hãi. Chàng thấy hai vị lão ni nằm thẳng cẳng dưới đất. Một vị mặt hướng ra ngoài, chính là Định Dật sư thái. Chàng thấy sắc diện bà lợt lạt, hai mắt nhắm nghiền, dường như đã tắt hơi chết rồi.

Lệnh Hồ Xung vội khoa chân bước vào.

Tổ Thiên Thu la lên:

- Minh chủ hãy coi chừng!

Rồi lão cũng tiến vào.

Lệnh Hồ Xung đi vòng quanh coi hai người nằm dưới đất. Lúc chàng coi đến người kia thì quả nhiên là Định Nhân sư thái, chưởng môn phái Hằng sơn.

Lệnh Hồ Xung cúi xuống cất tiếng gọi:

- Định Nhân sư thái! Định Nhân sư thái!...

Định Nhân sư thái từ từ mở mắt ra. Ban đầu thần sắc bà ra chiều ngơ ngác, nhưng sau giây lát, mục quang đưa đi đưa lại lộ vẻ vui mừng. Bà máy môi mấy cái mà chưa phát thanh âm được.

Lệnh Hồ Xung cúi thấp xuống thêm, khẽ nói:

- Văn bối là Lệnh Hồ Xung đây mà.

Định Nhân sư thái lại chuyển động cặp môi mấy lần, cố gắng mới nói ra được mấy tiếng cơ hồ nghe không rõ.

Lệnh Hồ Xung chỉ nghe mấy tiếng: "Người... người..."

Chàng thấy thương thế bà cực kỳ trầm trọng. Trong lúc thẳng thốt chàng không biết làm thế nào.

Bỗng Định Nhân sư thái ráng đề tụ chân khí, lắp bắp:

- Người... Người nghe lời ta....

Lệnh Hồ Xung vội đáp ngay:

- Dạ dạ, sư thái có điều chi sai bảo? Lệnh Hồ Xung này dù tan xương nát thịt cũng ráng làm cho bằng được.

Chàng nghĩ tới hai vị sư thái Định Nhân cùng Định Dật đã vì chàng mà không khéo bị táng mạng ở chùa Thiếu Lâm này. Bất giác hai hàng nước mắt tuôn rơi lã chã.

Định Nhân sư thái thều thào nói:

- Ngươi... ngươi nhất định... nghe lời ta phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử nhất định tuân lời sư bá.

Định Nhân sư thái mặt thoáng lộ vẻ vui mừng cố gắng nói:

- Ngươi chịu lời... tiếp tục... chấp chương công việc... phái Hằng sơn cho ta.

Bà nói được mấy tiếng này rồi dứt hơi không nói tiếp được nữa.

Lệnh Hồ Xung hốt hoảng đáp:

- Văn bối là thân nam tử thì làm chương môn quý phái thế nào được? Có điều xin sư thái cứ yên lòng. Bất luận quý phái có gặp hoạn nạn, nguy biến gì, văn bối cũng hết sức....

Định Nhân sư thái lắc đầu một cách nặng nhọc nói:

- Không... không được... Ta truyền ngôi chương môn phái Hằng sơn cho ngươi... Ngươi mà.. không chịu lời... Thì ta chết không dám nhắm mắt.

Lệnh Hồ Xung tâm thần bối rối, vì đây là một việc khó khăn vô cùng! Nhưng chàng thấy Định Nhân sư thái sẽ tuyệt mệnh trong khoảnh khắc, bầu nhiệt huyết trong lòng chàng như trời ngược lên. Chàng đáp:

- Dạ! Văn bối đành vâng mệnh sư thái.

Khóc miệng Định Nhân sư thái lộ ra một nụ cười thỏa mãn, khẽ nói:

- Đa... Đa tạ!... Mấy trăm đệ tử... phái Hằng Sơn... Từ nay là do ngươi chiếu cố.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chùa Thiếu Lâm không có xét tình lý. Sao họ lại hạ độc thủ đối với hai vị sư thái đến thế này? Văn bối...

Bỗng thấy Định Nhân sư thái ngoẹo đầu sang một bên, nhắm mắt lại.

Lệnh Hồ Xung thất kinh, chàng đưa tay lên mũi Định Nhân sư thái thì bà tắt hơi rồi.

Lòng chàng đau thương đến cực điểm, chàng quay lại sờ tay Định Dật sư thái thấy lạnh ngắt như đồng, thì ra bà đã chết lâu rồi.

Lệnh Hồ Xung vốn là con người chí tình. Chàng không nhận được buông tiếng khóc rống.

Lão Đầu Tử nói:

- Lệnh Hồ công tử! Dĩ nhiên chúng ta phải báo thù cho hai vị sư thái. Bọn đầu trọc chùa Thiếu Lâm nhất định phải chết hết, không để trốn thoát một tên nào. Bây giờ chúng ta hãy lấy mớ lửa đốt chùa đi đã.

Lệnh Hồ Xung đang cơn bi phẫn, chàng vỗ đùi nói:

- Phải đấy! Chúng ta phóng hỏa đốt chùa đi!

Kế Vô Thi vội cản lại:

- Không được đâu! Làm thế không được. Hiện giờ thánh cô hãy còn bị cầm tù ở trong chùa này mà ta đốt chùa đi há chẳng đốt chết luôn cả thánh cô ư?

Lệnh Hồ Xung giật mình, toát mồ hôi lạnh ngắt, chàng đáp:

- Tại hạ thật hồ đồ lỗ mãng. Nếu không được Kế huynh thức tỉnh thì thật lắm lỗi việc lớn. Phải làm thế nào bây giờ?

Kế Vô Thi đáp:

- Phòng ốc chùa Thiếu Lâm có đến hàng ngàn mà bọn chúng ta chỉ có năm người thì khó lòng điều tra cho xiết được. Xin minh chủ hạ lệnh triệu thỉnh hai trăm vị huynh đệ cùng tiến vào chùa để sục tìm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải đó! Xin Kế huynh ra yêu cầu các bạn vào cho.

Kế Vô Thi dạ một tiếng rồi trở gót chạy ra ngoài.

Tổ Thiên Thu vội dặn:

- Xin nhớ đừng để Đào cốc lục tiên tiến vào!

Lệnh Hồ Xung bồng thi thể hai vị sư thái đặt lên thêm sàng rồi quỳ xuống dập đầu lạy mấy lạy, miệng lâm lâm khẩn khẩn:

- Đệ tử xin ráng sức hết lòng báo thù tuyệt tận cho hai vị sư thái và làm cho phái Hằng Sơn ngày thêm chấn hưng, quảng đại để an ủi hương hồn hai vị sư thái trên cõi nát bần.

Đoạn chàng đứng dậy để điều tra thương tích trên thi thể hai người nhưng không thấy vết thương mà cũng chẳng có vết máu. Chàng không tiện cởi áo hai vị để điều tra thêm nhưng cũng liệu biết hai vị bị chưởng lực của địch nhân đánh thành nội thương mà phải thác oan.

Bỗng nghe ngoài cửa chùa có tiếng bước chân nhộn nhịp. Hai trăm vị hào sĩ kéo vào chia đi các ngã lục soát.

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người nói vọng vào:

- Lệnh Hồ Xung không cho bọn ta tiến vào nhưng chúng ta cứ vào thử xem hấn làm gì?

Lệnh Hồ Xung nghe rõ là thanh âm của Đào Chi Tiên, cặp lông mày nhăn tít lại, nhưng chàng giả vờ như không nghe tiếng.

Tiếp theo Đào Căn Tiên cũng lên tiếng:

- Chùa Thiếu Lâm nổi tiếng khắp thiên hạ. Đã tới đây mà không vào há chẳng uống lăm ru?

Đào Hoa Tiên cũng nói theo:

- Đã đến chùa Thiếu Lâm mà không được tở thấy mặt những nhà sư lừng danh thiên hạ lại càng uống nữa.

Đào Chi Tiên nói:

- Được gặp sư sãi chùa Thiếu Lâm mà lại không được tở thí võ công của phái Thiếu Lâm lừng danh thiên hạ mới là oan uống hơn nữa, tưởng không còn cái uống nào bằng.

© [HQD](#)